„BĂTRÎNII" DISCUTĂ TINERETUL

RĂSPUNSURI LA ANCHETA NOASTRĂ

Fostele g'orii ale fotbalului românesc, în vizită la federație, s-au reunit în jurul mesei rotunde. Ca orice reîntîlnire și aceasta a declanșat zeci de discuții aprinse. Se reconstituie jocul de acum 36 de ani de pe stadionul „El Nacional" din Montevideo. Se povestesc întîmplări năstrușnice trăite de un mănunchi de români care au traversat mări și țări pentru a participa întîia oară la Campionatul mondial de fotbal.

Te uimește pur și simplu vioiciunea cu care discută acești sexagenari. De fapt, în treacăt fie spus, toți acești veterani ai fotbalului românesc sînt gata să jure, cu mîna pe inimă, că sînt încă tineri.

Această reîntîlnire după 36 de ani, s-a transformat, pe nesimțite, într-o ședință de lucru. Am profitat de acest prilej, invitînd la discuție pe cîțiva dintre participanții la întîlnire, cu scopul de a-și exprima opiniile în legătură cu ancheta revistei noastre, referitoare la depistarea talentelor și pregătirea echipei de tineret a României.

C. ROBE

– E vorba, ne-a răspuns fostul mijlocaș al României, Robe, în primul rînd de antrenamentul individual. Pregătirea colectivă construiește echipa, dar jucătorul aflat la vîrsta cînd legile progresului influențează din plin, se dezvoltă printr-o susținută muncă individuală. Înțeleg prin aceasta, pregătirea făcută de unul singur, cînd mingea și tînărul jucător se înfruntă cu tenacitate, cînd aspirantul la gloria stadioanelor migălește cu ambiție, repetînd de sute și mii de ori un procedeu tehnic sau un fragment de procedeu, o fentă sau o lovitură cu efect. Munca de autocizelare e grea, deseori plictisitoare, lipsită de satisfacții imediate, uneori după mult timp încă dezamăgitoare. Fiecare mare jucător este în parte produsul acestor ceasuri trăite anonim, dar cine a unit talentul cu pasiunea și răbdarea a fost întotdeauna recompensat.

– Insistați asupra acestei idei, deoarece o vedeți probabil trecută în subsidiarul pregătirii tinerilor jucători.

– Din păcate, acesta este adevărul. Majoritatea jucătorilor noștri, și tineri și vîrstnici, se complac în limitele pregătirii de echipă. Au deseori o atitudine funcționărească în timpul antrenamentului, mulțumindu-se să execute numai o parte din ceea ce le cere antrenorul. Noi eram mai scrupuloși, ne inventariam defectele (în special de tehnică) și exersam o mișcare sau alta, asemenea violonistului care trece de sute de ori arcușul peste coarde, pînă cînd un anumit pasaj sună rotund și natural.

– Nu e nevoie să vă aprob opinia dumneavoastră. Se impune de la sine. Tehnica sud-americanilor sau a marilor jucători din Europa conține cu siguranță mii de ore de efort crîncen și tocmai de aceea pare firească, simplă, lipsită de orice crispare, elegantă și precisă.

– Îmi amintesc cu drag de ceasurile cînd ziua se topea în noapte, iar eu, pe atunci un pușt, mă războiam cu mingea, urmărind-o cu ajutorul razelor de lună.

R. BURGER

– Vorbind despre necesitatea depistării permanente a unor noi talente, ne referim fără să mai fie necesară vreo precizare (într-atît s-a împămîntenit obiceiul) la tinerii din crașe. De ce nu ne îndreptăm atenția și spre zecile de mii de tineri care trăiesc în mediul rural? Aptitudinile nu țin cont, de cele ma imulte ori, de locul de baștină, talentele germinează oriunde. În prezent, cînd starea de sănătate, starea materială și nivelul cultural au crescut considerabil în satele noastre, cînd cooperativele agricole de producție afectează fonduri pentru materiale sportive, sînt convins că mulți tînci robuști, bine dezvoltati și talentați, practică fotbalul la sate. Ei nu fac o pregătire sistematică, dar pînă la vîrsta de 14–15 ani, adolescenții învață singuri abecedarul jocului. De aci înainte începe perioada critică pentru ridicarea lor valorică și dacă se vor pregăti mai departe „după ureche" se vor plafona. Dacă în acest moment i-ar descoperi cineva pe cei mai dotați, maleabili ca o pastă ce se poate modela și i-ar recomanda echipelor din orașele cele mai apropiate, progresul lor ulterior ar fi asigurat.

Opinez ca din orașul de reședință al fiecărei regiuni sau al fiecărui raion, oameni cu intuiție, „cu ochi", capabili să surprindă în tînărul încă neformat, acele semne discrete, dificile de sesizat, dar care exprimă totuși semnalmentele talentului, să cutreiere satele din împrejurimi, organizînd jocuri de selecție sau asistînd pur și simplu la partidele desfășurate ad-hoc

– Ideea mi se pare excelentă. V-aș ruga să o susțineți cu numele cîtorva jucători din trecut, a căror talent a înflorit pe ulițele satelor.

– Pe lîngă mulți alții, Ciolac, Sepi și Pop Iulian, care copii fiind, au avut șansa să fie descoperiți de cineva preocupat și competent.

– Dacă nu mă înșel v-am văzut în tribunele stadionului din Timișoara, vizionînd întîlnirea tinerelor noastre speranțe cu echipa Austriei. Puteți să faceți unele observații privind jocul de ansamblu al formației de tineret?

– Din capul locului precizez că n-aș vrea ca cele relatate să capete o interpretare greșită. Departe de mine de a subaprecia rezultatele meritorii obținute de această echipă, de a minimaliza munca celor doi antrenori. Ce-i drept, am observat o bună acoperire a terenului, o circulație relativ rapidă a jucătorilor, dar să fiu sincer, nici acum nu-mi dau seama ce idee de joc a stat la baza reprezentativei. S-au tesut multe pase de-a latul terenului și înapoi. N-am văzut acele lansări spectaculoase, acele centrări din viteză, care paralizează pe apărători. Ritmul de joc era atît de scăzut, încît aveam impresia că vizionez niște imagini filmate cu încetinitorul. Totul era în contradicție nu numai cu principiile moderne actuale, dar și cu vîrsta celor care îmbrăcaseră tricoul național. Un jucător este în posesia mingii. Aleargă încet. Se oprește, ridică capul să-și vadă coechipierul. Apoi driblează și iar se oprește. Dacă fiecare repetă de cîteva ori procedeul amintit, vă închipuiți cît timp se irosește fără a închega o acțiune cît de cît periculoasă.

– Soluția?

– Una singură. Exigență sporită la pregătire. Să-i obișnuim pe tinerii jucători să acționeze spontan, în funcție de replica adversarului, să ne îngrijim a dezvolta **curăbdare personalitatea fiecăruia.**

ȘT. BARBU

– Sînt întru totul de acord cu ceea ce spunea fostul meu coechipier Bürger, intervine Ștefan Barbu. Problema depistării elementelor talentate, a activității de observație, este o chestiune vitală căreia trebuie să i se acorde maximum de atenție. Și iată de ce. Cînd vom ajunge să avem la dispoziție cît mai mulți jucători de mare perspectivă, harnici, sînt sigur că se va evita orice element subiectiv atunci cînd va fi vorba de promovarea cutărui sau cutărui jucător în prima garnitură. Dar, din păcate, datorită neatenției, scăpăm printre degete o serie de tineri.

– De exemplu...

– Am să mă refer la cîteva cazuri concrete. Juniorul **Brosovschi** de la C.F.R. Arad, bine făcut și cu o tehnică apreciabilă, stă în anonimat; înaintașul central **Domide,** înzestrat cu reale calități, se perindă de la U.T.A. la C.F.R., frînîndu-i-se astfel procesul de pregătire. Ca să nu mai vorbesc de **Pantea,** extremul dreapta al textiliștilor, care se anunță al doilea Pircălab. Nici pînă azi nu înțeleg cum de un asemenea jucător rămîne pe din afară. Aș vrea să fac și o completare.

– Aveți cuvîntul!

– Ca să nu fiu acuzat de patriotism local, precizez că cele ce-am spus pot fi generalizate. Adică în orice colțișor de țară dacă îl răscolim minuțios, putem descoperi zeci de talente. Condiția este ca, indiferent că sînt din Baia Mare, Pitești, Constanta, Craiova, să nu le neglijăm. Am face un rău ireparabil.

A. FIERARU

Și acum este rîndul „mezinului" Fieraru, care în 1930, cînd a plecat la Montevideo avea numai 18 ani:

– Dacă în privința rosturilor echipei de tineret există un consens general (accelerarea creșterii valorice a celor mai talentați jucători trecuți de vîrsta junioratului), nu înțeleg de ce s-au folosit în echipă jucători depășiți de 23 de ani. Chestiunea mi se pare un nonsens evident. Echipa de tineret nu joacă în principal pentru obținerea de performante cifrice. Dorim să fie bună, victorioasă, dar în primul rînd să reprezinte forma de maturizare a jucătorilor care păstrează prin vîrstă atributele perspectivei. Orice jucător depășit de 23 de ani, introdus în echipă, înseamnă eliminarea din competițiile internaționale a unui tînăr jucător.

Prețul plătit, mi se pare nerentabil, chiar dacă ar fi vorba de un meci nul sau de o victorie.

Știu că în prezent echipa de tineret a devenit echipa olimpică în care își au locul și jucători de peste 23 de ani, **însă nu este cazul să fie formată, pe lîngă echipa olimpică, o nouă echipă de tineret în rîndurile căreia să nu aibă loc decît jucătorii sub 23 de ani?**

Discuție realizată de
STELIAN TRANDAFIRESCU

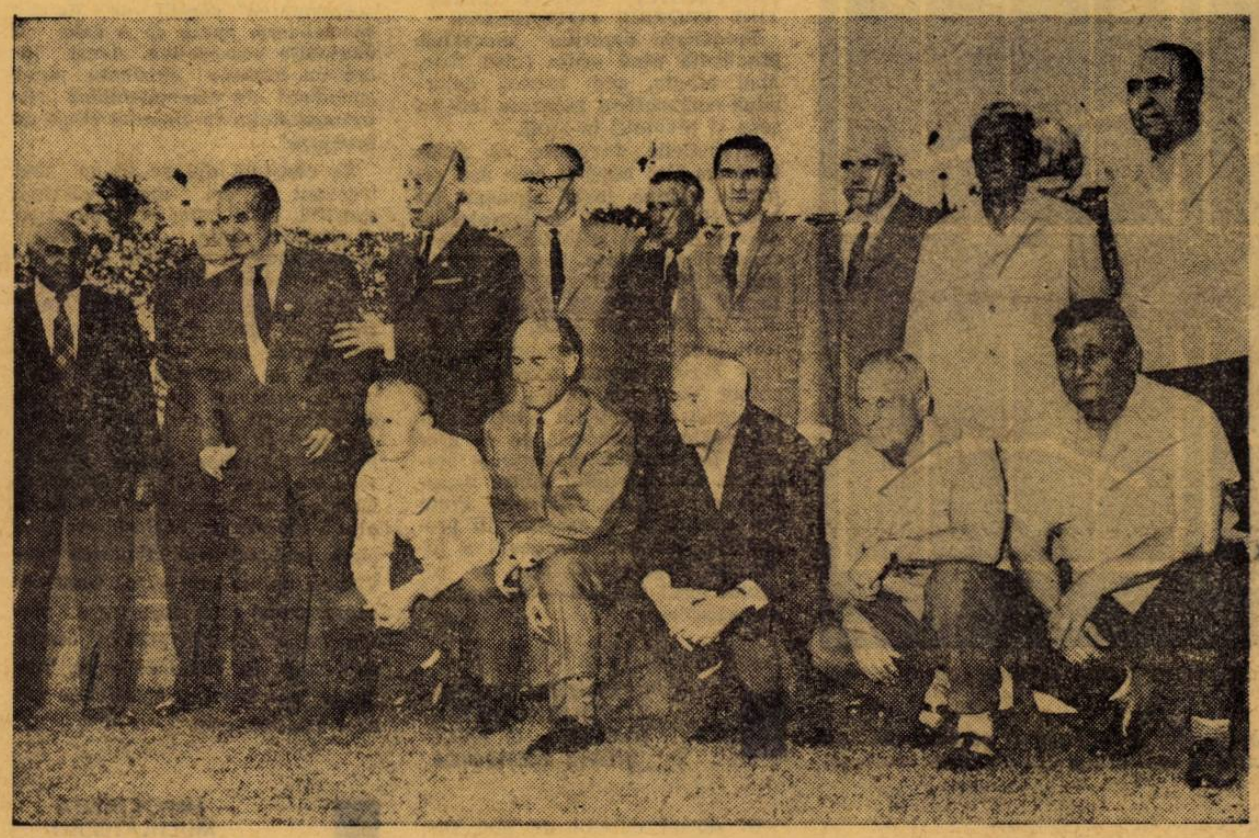

Invitații revistei noastre, foștii internaționali români participanți la primul Campionat mondial din 1930— Montevideo, fotografiați pe stadionul 23 August, după 36 de ani. De la stînga la dreapta, în picioare: C. Rădulescu, C. Stanciu, A. Fieraru, C. Robe, A. Steiner II, R. Bürger, Em. Vogl, I. Lăpușneanu, N. Lucescu, O. Luchide. *Jos:* N. Covaci, I. Subășeanu, R. Wetzer I, L. Rafinschi *și* St. Barbu II.

REÎNTÎLNIREA DUPĂ 36 DE ANI

Reîntîlnirea foștilor internaționali români de fotbal care au făcut parte din echipa României la primul Campionat mondial, inițiată de revista noastră, a prilejuit multe momente interesante.

Cei 12 jucători de acum 36 de ani: Jean Lăpușneanu, Em. Vogl, Corneliu Robe, Constantin Stanciu, Rudi Wetzer, Ilie Subășanu, A. Steiner II, L. Rafinschi, Ștefan Barbu N. Covaci, A. Fieraru, R. Bürger *și conducerea de atunci a echipei:* Octav Luchide, N. Lucescu și Costel Rădulescu, *s-au văzut, mulți dintre ei, după un sfert de veac.*

Simbătă dimineața, toți aceștia au fost primiți la Federația română de fotbal de către tovarășul Gh. Popescu, *vicepreședinte al UCFS și președintele federației. Vechii internaționali au fost salutați cu multă căldură. La rîndul lor, ei au arătat emoția de care sînt cuprinși cu prilejul acestei reîntîlniri și, bineînțeles, că amintirile din activitatea de pe terenurile din țară și străinătate au fost depănate cu savoare. Mulți dintre foștii „ași" ai fotbalului au arătat că și acum se simt onorați de cinstea pe care au avut-o de a îmbrăca tricoul echipei reprezentative a țării.* „Astăzi *spunea Corneliu Robe,* condițiile de practicare a fotbalului sînt incomparabile cu acele de care am dispus noi. Totuși, am dăruit tot ce-am avut mai bun în noi pentru acest sport. Tinerii de astăzi trebuie s-o facă înzecit. Actuala generație de fotbaliști trebuie să ridice fotbalul nostru la nivel european". *Ca unul care se ocupă necontenit de fotbal, din primii ani ai tinerești și pînă acum, cu- noscutul antrenor Em. Vogl a declarat:* „Nu vom părăsi legătura cu fotbalul decît atunci cînd vom părăsi terenul vieții!"

Pentru acei care au asistat la reîntîlnire, multe asemenea momente le vor rămîne în amintire.

Dar, cel mai frumos episod al scurtei reuniri a vechilor fotbaliști a fost întîlnirea acestora cu actualul lot reprezentativ al României. Simbătă la prînz, veteranii fotbalului nostru și actualii lui reprezentanți au luat masa împreună. Titularii echipei naționale au cunoscut astfel pe înaintașii lor. Bineînțeles, că legătura a fost imediat stabilită pe baza posturilor ocupate în echipă în 1930 și acum: Lăpușneanu cu M. Ionescu, Bürger cu Popa, Vogl cu Nunweiller, Wetzer cu Dridea... *Cu toții au stat de vorbă îndelung. A fost o amiază foarte agreabilă.*

Duminică, foștii internaționali au fost invitați la jocul România — Uruguay, iar seara au participat la masa comună a celor două echipe.

Seara tîrziu, la terasa Lido, răsunau acordurile cîntecului românesc intonat acum 36 de ani pe vaporul care ducea echipa țării noastre la Montevideo, execuție pentru care, atunci, marele Șaliapin, pasager pe același vapor, i-a felicitat. Acum, vocile erau mai domoale, părul cărunt, anii de pensie ajunși, dar sufletele încă tinere...

Reîntîlnirea organizată de revista noastră și-a dovedit utilitatea. Poate că ideea ar trebui reluată de secțiile de fotbal ale cluburilor care să invite periodic pe foștii lor jucători la întîlniri cu actualii echipieri.

a. n.